

egne karakter. Selv om Kina måtte have bidraget til at hæve levestandarden i Tibet, var det ikke et spørgsmål om hvorvidt, men om hvorledes og i hvis interesse dette var sket. De lande, der kæmpede for respekten for menneskerettighederne i Sydafrika, kunne ikke lukke øjnene for krænkelse af tilsvarende rettigheder i Tibet. Den indiske repræsentant tilføjede, at Indien så tidligt som i 1950 havde modsat sig Tibet-spørgsmålets optagelse på dagsordenen og under afstemningen om resolutionerne i 1959 og 1961 havde undladt at stemme, idet Indien havde håbet på en fredelig løsning af spørgsmålet, hvilket ville kunne vanskeliggøres af Generalforsamlingens medlemkomst; da det imidlertid var blevet klart, at Folkerepublikken Kina ikke havde til hensigt at respektere det tibetanske folks rettigheder og efterleve Bandung-konferencens principper, ville Indien i år stemme for det foreliggende resolutionsforslag.

Sovjetunionen og de østeuropæiske lande udtalte i korte og forholdsvis ikke-polemiske indlæg, at FN ikke var kompetent til at behandle „det såkaldte Tibet-spørgsmål“, da Tibet var en integrerende del af Kina, og spørgsmålet derfor faldt ind under Folkerepublikkens indre anliggender.

Når sagen alligevel var blevet rejst, var det for at bortlede Generalforsamlingens opmærksomhed fra mere presserende problemer, såsom spørgsmål om fred og sikkerhed, afviklingen af kolonialismen m. v. Albanien og Cuba benyttede deres indlæg til at rette et par skarpe angreb på USA, medens Algeriet, Congo (Brazzaville) og Guinea hævdede, at Tibet-spørgsmålet alene var rejst for at søge at bringe Folkerepublikken Kina i en vanskelig situation; de lande, der var bekymrede for det tibetanske folks rettigheder, burde vise samme interesse for flertalsbefolkningen i Sydafrika.

El Salvador, Irland, Malaysia, Malta, Nicaragua, Philippinerne og Thailand fremlagde et *resolutionsforslag*, der i det store og hele var en bekræftelse af Generalforsamlingens udtalelser af 1959 og 1961, men som dog på visse punkter gik lidt videre end de tidligere resolutioner.

I resolutionens præambulære del henvises til Verdenserklæringen om Menneskerettigheder og til resolutionerne fra 1959 og 1961,

og der udtrykkes dyb bekymring over den fortsatte krænkelse af det tibetanske folks menneskerettigheder og friheder og den vedvarende undertrykkelse af dets særegne kulturelle og religiøse liv, således som flugten til nabostaterne bærer vidnesbyrd om. Ved resolutionen *beklager* Generalforsamlingen dernæst de omhandlede krænkelse, *bekræfter på ny*, at respekten for FN-pagtens principper og for menneskerettigheder er nødvendig for opnåelsen af fred ved ret, *erklærer sig overbevist* om, at de nævnte krænkelse øger den internationale spænding og forbitrer forholdene mellem folkene, *gentager højtideligt* sin opfordring til at bringe alle foranstaltninger til ophør, som berører det tibetanske folk de menneskerettigheder og fundamentale friheder, som det altid har nydt godt af, og *opfordrer* alle stater til at træffe alle forholdsregler og udfolde deres bedste bestræbelser for at opnå resolutionens formål.

Forinden afstemningen ændrede forslagsstillerne den sidste operative paragraf således, at den alene kom til at lyde: „opfordrer alle lande til at udfolde deres bedste bestræbelser for at opnå resolutionens formål“.

Den norske repræsentant afgav inden afstemningen en stemmeforklaring, ifølge hvilken Norge ville kunne stemme for den foreliggende resolution, der i det væsentligste fulgte de tilsvarende resolutioner fra 1959 og 1961, som Norge ligeledes havde stemt for. Han takkede forslagsstillerne for ændringen af sidste operative paragraf, der gjorde det lettere for Norge at støtte resolutionen.

Under en afstemning ved navneopråb blev resolutionen vedtaget med 43 stemmer for, 26 imod, medens 22 afstod (res. 2079).

De fleste vestlige stater, herunder NATOs medlemslande, stemte for, idet dog Danmark, Frankrig og Portugal afstod, medens Grækenland og Tyrkiet var fraværende. Endvidere afstod Sverige, Finland og Østrig.

De latinamerikanske lande stemte for, undtagen Mexico, der afstod.

Bortset fra medforslagsstillerne og Indien, Japan, Liberia, Togo og Øvre Volta stemte de afro-asiatiske lande enten imod resolutionen sammen med de kommunistiske stater, eller de undlod at stemme.